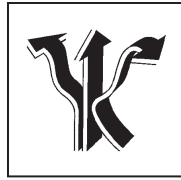

Міжрегіональна Академія управління персоналом
Українсько-Азербайджанський інститут соціальних наук
і самоврядування Г. А. Алієва
Міжнародна Кадрова Академія
ГО “Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління”
Всеукраїнська Академія наук публічного управління

МАУП

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 4

Матеріали

*Всеукраїнської науково-практичної конференції
“Українське суспільство: контури інновацій”
м. Київ, МАУП, 30 березня 2017 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2017

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 2 від 22.02.17)*

Редакційна колегія:

М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
О. В. Баєва, д-р біол. наук, проф.;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. Б. Захожай, д-р екон. наук, проф.;
В. І. Литвиненко, д-р юрид. наук, доц.;
Є. О. Романенко, д-р наук з держ. упр., проф.;
В. В. Рябцев, канд. техн. наук, доц.;
В. І. Цибух, канд. філос. наук, доц.

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 4: Матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. “Українське суспільство:
контури інновацій”, 30 березня 2017 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова)
[та ін.]. — 2017. — 348 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

ЗМІСТ

Ануфрієв Микола Іванович Міжнародно-правові аспекти забезпечення ефективної зайнятості.....	10
Баєва Олена Вікторівна Концептуальні засади використання інтерактивних методів при вивченні навчальної дисципліни “фізіологія людини”	13
Бідзюра Іван Павлович, Бідзюра Роман Іванович Державне управління як галузь академічної науки та професійно-освітньої підготовки	16
Бутирська Тетяна Олександрівна Ідентичність держави як нова онтологічна категорія	18
Грись Антоніна Михайлівна Психологічна служба у контексті надання психологічної допомоги учасникам АТО.....	22
Дегтяр Олег Андрійович Механізми публічного управління соціальним ризиком	25
Кальниш Юрій Григорович, Синиця Микола Іванович Перспективні напрями технологічної інноватизації системи державного управління в Україні	28
Коляденко Ніна Володимирівна, Мальцев Дмитро Валерійович Соціальні проблеми сімей, які виховують дітей із важкими інвалідизуючими захворюваннями	32
Кравченко Мілена В'ячеславівна Шляхи підвищення соціальної безпеки українських громадян.....	34
Лисовський Петр Николаевич Тайна разума сердца: криптоанализ феноменологии мудрости	37
Мелков Юрій Олександрович Інноваційне суспільство як філософська проблема	40
Отрешко Наталія Борисівна, Котик Катерина Русланівна Проблеми соціалізації дітей-сиріт в Україні та можливі шляхи їх вирішення	43
Пархоменко-Куцевіл Оксана Ігорівна Шляхи удосконалення процедури проведення конкурсів на посади державної служби	46
Перегуда Євген Вікторович Енергоефективність як інноваційна політична технологія: до проблеми реалізації	49
Піляєв Ігор Славович Ціннісна дихотомія “Схід–Захід” та збройний конфлікт на Донбасі крізь призму постнекласичної методології	52
Попов Вячеслав Жанович Соціальна поведінка в умовах суспільної кризи	55

СОЦІАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СІМЕЙ, ЯКІ ВИХОВУЮТЬ ДІТЕЙ ІЗ ВАЖКИМИ ІНВАЛІДИЗУЮЧИМИ ЗАХВОРЮВАННЯМИ

Згідно з міжнародним та українським законодавством, дитина від народження має гарантовані державою невід'ємні права: на життя, на свободу і особисту недоторканість, на повагу до особистого і сімейного життя тощо. Однак, на жаль, не всі діти мають змогу в повній мірі користуватися цими правами, маючи обмеження своїх можливостей за станом здоров'я. За Законом України "Про реабілітацію інвалідів в Україні", дитина-інвалід — це особа віком до 18 років (повноліття) зі стійким розладом функцій організму, зумовленим захворюванням, травмою (її наслідками) або вродженими вадами розумового чи фізичного розвитку, що призводить до обмеження нормальної життєдіяльності та викликає необхідність надання їй соціальної допомоги і захисту. Цей Закон, відповідно до Конституції України, визначає основні засади створення правових, соціально-економічних, організаційних умов для усунення або компенсації обмежень життєдіяльності, викликаних порушенням здоров'я зі стійким розладом функцій організму, функціонування системи підтримання інвалідами фізичного, психічного, соціального благополуччя, сприяння їм у досягненні соціальної та матеріальної незалежності. Дітям-інвалідам законодавчо гарантується створення умов для досягнення або відновлення оптимального фізичного, інтелектуального, психічного і соціального рівня життєдіяльності, забезпечення законодавчо визначених прав, що має забезпечувати система реабілітації — комплекс медичних, психологічних, педагогічних, фізичних, професійних, трудових заходів, спрямованих на надання допомоги у відновленні та компенсації порушених або втрачених функцій організму, усуненні обмежень життєдіяльності для досягнення і підтримання соціальної і матеріальної незалежності, трудової адаптації та інтеграції в суспільство. Мірою спроможності особи з інвалідністю скористуватися реабілітаційними послугами, реалізувати можливості реабілітації є її реабілітаційний потенціал — комплекс біологічних, психофізіологічних і соціально-психологічних характеристик людини, а також факторів соціального середовища. Втім, існують діти із таким важкими психоневрологічними захворюваннями, що мова про інтеграцію в суспільство, тим більше трудову адаптацію, взагалі не йде — бо такі діти-інваліди без сторонньої допомоги не здатні не лише обслуговувати самих себе, а й взагалі вижити. І ось такі діти-інваліди, реабілітаційний потенціал яких тяжіє до нуля, випадають із системи реабілітаційних заходів, в тому числі медичних, психолого-педагогічних, психологічних. Іноді їм у тій чи іншій мірі надаються послуги з фізичної реабілітації, що дозволяє підтримати до певної межі суто біологічне існування хворого організму. Весь тягар догляду за таким дітьми лягає на батьків — як правило, молодих осіб працездатного віку, які не завжди витримують таке випробування як морально, так і матеріально; як наслідок — сім'ї розпадаються, діти залишаються напівсиротами

або сиротами, потрапляють в інтернати, недоотримують належного лікування — і передчасно йдуть із життя. Сумна картина, безвихідна на перший погляд ситуація, яка в умовах сучасної економічної кризи все більше приваблює голоси прибічників евтаназії, що є неприпустимим з погляду біоетики. Але ж чи існує альтернатива? Так, звісно існує. Зокрема, нашими дослідженнями підтверджено можливість лікування та реабілітації такого важкого генетично обумовленого психоневрологічного захворювання спектру аутизму, як синдром Ретта, доведено наявність значного реабілітаційного потенціалу в таких дітей. Встановлено, що генетичні вади спричиняють не саме захворювання, а своєрідний імунodefіцит, що відкриває ворота герпесвірусній інфекції; наслідком хронічного герпесвірусного енцефаліту стає демієлінізація, що клінічно проявляється відповідними психоневрологічними феноменами. Сьогодні існують препарати, що дозволяють не лише зміцнити імунний опір нейровірусам, але й відновити втрачену мієлінову оболонку, що підтверджується даними МРТ. Відновлення структури мозку дає сподівання на відновлення його функції. Так, це тривалий процес, але ж не безнадійний. Нами розроблено лінійку розвиваючих методик, завдяки яким діти із синдромом Ретта залучаються до участі в навчальній, творчій діяльності, заохочуються до спілкування, починають включатися в життя сім'ї, цікавитися що відбувається навколо. Тобто, перспектива є. Однак комплексний лікувально-реабілітаційний підхід потребує чималих витрат — як грошей на дороге вартісні ліки та засоби фізичної реабілітації, так і часу на постійні розвиваючі заняття. Самотужки родини важко хворих дітей подолати цю проблему не в змозі. Благодійні фонди не бачать вигоди в допомозі таким дітям. Створення громадських організацій також не є найкращим виходом у даному випадку, тому що такі захворювання є досить рідкісними, і проблемні сім'ї відокремлені одна від одної значними відстанями. Соціальні мережі дозволяють налагодити спілкування, і нам, незважаючи на те, що родичі важкохворих дітей, як правило, інтровертовані в своєму горі, вдалося створити щось на зразок служби психологічної взаємодопомоги. Але це крапля в морі.

Отже, існує актуальна потреба, насамперед, у проведенні ґрунтовних наукових досліджень щодо напрямків підвищення реабілітаційного потенціалу важкохворих дітей-інвалідів шляхом пошуку нових етіопатогенетично обґрунтованих лікувально-реабілітаційних методик, створення системи реабілітаційних навчально-розвиваючих закладів для таких дітей, а також забезпечення на державному рівні доступності сучасних, життєво важливих, однак дороговартісних лабораторних досліджень та способів лікування дітям-інвалідам, які цього потребують.